

Blandade insatser i tidig Verdi

Giuseppe Verdi: I due Foscari

Solister: Vladimir Stoyanov, Stefan Pop, Maria Katarava, Giacomo Prestia, m.fl.

Filharmonica Arturo Toscanini & Coro del Teatro Regio di Parma

Dirigent: Paolo Arrivabeni

Dynamic CDS7865 [2 CD]

Giuseppe Verdi: Attila

Solister: Ildebrando d'Arcangelo, Liudmyla Monastyrskya, Stefano La Colla, George Petean, m.fl.

Münchner Rundfunkorchester & Chor des Bayerischen Rundfunks

Dirigent: Ivan Repusic

BR Klassik 900330 [2 CD]

Efter att ha förlorat sin fru, sina två barn och fått uppleva ett praktfiasko i sin andra opera *Un giorno di regno*, gjorde **Verdi** en rejäl comeback med *Nabucco* 1842 som blev storsuccé. Därefter komponerade han hela 13 operor under de s.k. "Anni di galera"* (1843-50), som för Verdi innebar ett oupphörligt,

intensivt arbete, där han tidvis till och med jobbade på flera verk samtidigt. Bland dessa verk har egentligen bara *Macbeth* varit given i standardrepertoaren, vilken de flesta av hans operor efter 1851 (från *Rigoletto*) tillhör.

På 1970-talet fick operorna från "Anni di galera" en renässans på skivbolaget Philips (numera Decca), mycket tack vare den trogne Verdispecialisten **Lamberto Gardelli**. När det gäller operorna *I due Foscari* och *Attila* så har Gardellis upptagningar varit referensinspelningar för många; den förstnämnda nästan helt utan konkurrens och den andra har endast **Mutis** inspelning på EMI/Warner kunnat mäta sig med om man enbart räknar med kommersiella inspelningar. I maj släpptes en inspelning av vardera operan, på skivmärkena Dynamic respektive BR Klassik.

Dynamic har producerat en rad Verdi-inspelningar, där några ha varit acceptabla utan att på något sätt vara i närheten av dem från den gamla goda tiden. Tyvärr hamnar denna *I due Foscari* under samma kategori. Även om orkestern och kören gör solida insatser under dirigenten **Paolo Arrivabenis** ledning så når sångarna inte riktigt till den nivå man önskar, även om de höjer sig en aning under spelets gång. **Vladimir Stoyanov** är något sliten i Francesco Foscari's roll och **Stefan Pop** har tyvärr varken skönhet eller karaktär i rösten för sonen Jacopo Foscari. Det svagaste kortet i besättningen är ändå den stockholmsbekanta **Maria Katzarava** som levererar uttröttande svajig sång som Lucrezia. Verdi - även i sin tidiga period - kräver betydligt mer teknik och psykologisk kraft än vad denna skiva har att erbjuda.

Vill man ha en bättre modern inspelning av *I due Foscari* så bör man lyssna på fjolårets upptagning på BR Klassik med dirigenten **Ivan Repusic**. Nu har samma dirigent spelat in *Attila* på samma etikett med sångare som tillhör dagens toppskikt. **Liudmyla Monastyrskaja** är mycket berömd för sina interpretationer av Verdiroller - framförallt mördarpartierna Lady Macbeth och Abigaille - och här gör hon en mycket kraftfull och intensiv Odabella utan att sakna den känsliga aspekten. Emellertid kan dock hennes röst kännas lite överdimensionerad för denna roll vilket hörs genom ett något överdoserat vibrato. Tenoren **Stefano La Colla** och barytonen **Georg Petean** levererar fina insatser som Uldino respektive Ezio och i titelrollen gör **Ildebrando d'Arcangelo** ett övertygande porträtt. Återigen visar Ivan Repusic en suverän känsla för Verdi med passion och precision i exemplarisk blandning. Det är helt

klart en mycket hörvärd inspelning som förtjänar sin plats trots stenhård konkurrens.

Yehya Alazem

* Uttrycket "Anni di galera" kommer från Verdis brev till Clara Maffei från den 12 maj 1858 (*I copialettere di Giuseppe Verdi*, ed. Cesari & Luzio. 572). Ordet *Galera* i det italienska språket är en synonym för både galär och fängelse. Uttrycket har i utländsk litteratur oftast översatts till "åren på galären" ("galley years" på engelska/"Galeerenjahre" på tyska), men översättningen "åren i fängelse/fängelseåren" har också förekommit, bland annat i Gregory Harwoods *Giuseppe Verdi: A guide to research* och i *The Oxford Handbook of Music Censorship*. Uttrycket blev ett vedertaget begrepp i Verdi-biografier först efter hans död. Dessutom menade Verdi i sitt brev till Clara Maffei de 16 år från 1842 (*Nabucco*) till 1858 (*Un ballo in maschera*), medan uttrycket har använts i litteraturen för åren 1843-1850, d.v.s. från *I Lombardi* till *Stiffelio*.